

AKATALPA

Eylül 2019 - Sayı 237

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Barış ERDOĞAN

KARANFİL SOKAKTA OTURAN KADIN

pencereme bir taş at ısrarla, inatla
yaramaz kadınları seveyim çocuksu yanlarından
cam ardı gülüşlerle beklesinler sarısabırları
temmuz sıcağına dursunlar öbek öbek
kıskançlıkları hoyrat allah'ım, beni öldürecekler
herkes suskun, halim ne olacak

istanbul'a hasret bir taşra, izmir'e küskün taflan
kesik mısra yığımları, cılız şarkılara methiye
okuyup söylesem göğüslerde düğün alayı
çekilsem ürkek tavşan hikâyesi, ağdalı
tuhaflığa aldırış etsem sabaha çıkmam
sahi benim ne olacak halim

mısralara düşkün frezyalar bahara erkenci
hasretliğim çiy yutmuş kadınlaraydı, beni unuttular
şaşkınlım nereden çıktı bu devedikenleri kapımda
şarkılar daha bir oynak demeyin, susun
ayıştığından sicim yaptım intihara
ne olacak ben de bilmiyorum

övgüler omurgasız, yerden yere vurmalar gövdesiz
uzaklarda bir yerde kalınsa, yurt tutulsa, sevişilse
uzun boyunlu beyaz tenli kedilere şırnaşılrsa
rahat bize batar bu yaşta, bozmayalım
bir kez denemekte yarar var, bir şey kaybedilmez
olacak bir hal değil desenize

çok ikindiyim az travma, yoğun bulanıklık benimki
giyinip kuşandım, ağızımda güvercin otu
dağlar aşım, vadiler doldurdum, düzde kalakaldım
yüzümden bir pembensilik, katmersi karanfillik
hisseme düşen gül kirası, baharlık
bir şeyler olacaksın olsun artık

ey karanfil sokakta oturan kadın
ey kapısında kedi oynaşmaları
boynun resimlerde iki kat sülün
bana adınla yeni şarkılar söyle

Gökhan ARSLAN

NÜKS YA DA HİKÂYELER GERİ DÖNER

iki yıl önce de geçmişim buradan
dallarıyla toprağı eşeleyen bir ağaca bakarak
ve çılgınlığı duyarak böceğin kemirdiği otun
karnımda yedikçe büyüyen bir değirmen
gövdeme astığım yalancı çingiraklarla
nefesimde geçmişimden getirdiğim bir yanık izi
güneşi oymuştum yağmurda çeken bir kütüğe

dilim eskidi, hep aynı sözcükleri söylemekten
sırtımda rüzgârın aklına estikçe dadandığı bir yara
beyaz ışıkların karanlığı, ilaç kokusu ve soğuk demir
tanıdık şarkılar geçti uzakta kalmış kıyılarından
sessizce kaybolan görüntüsü bir kuş sürüsünün
çürümüş tohum, kırık nacak ve sürülmemiş tarla
kimsenin istemediği yetim bir acı bağışladı bana dünya

boşluğa mı yazılır göğün kulağına söylenenler
birkaç kitap, tozlu bir nakış ve gönderilmemiş defter
hikâyeler geri döner, geri döner bir kalbin kırıklığı ve daha
neler
suyun övdüğü mermer, oğlu büyüten sır
ne kaldıysa kırılmayan, şiir meselâ, kırdın sayılır
bir kez daha ölür nine, dibe çöker bir tekne
yanlış bir nota, hasarlı bir anı ve kanser
saçları talaş içinde bir çocukluk da geri döner

yıllar önce de geçmişim buradan, tek başıma
şimdi sen varsın, ellerinde görünmeyen bir harita

Gönül Çakı Akveç, Hüseyin Alemdar, Suat Kemal Angı, Fatma Aras, Gökhan Arslan, Ali Osman Avcı, Sevil Aşar, Atnan Başkesen, Eylem Hatice Bayar, Dilek Bayram, Yener Çetin, Muzaffer Develi, Oresay Özgür Doğan, Ersan Erçelik, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Volkan Gülyüz, Nihan İşiker, Erkan Kara, Muammer Karadaş, Abbas Karakaya, Büşra Kurtar, Selma Özeşer, Recep Özgen, Hüseyin Peker, Kazım Şahin, Sedat Şanver, Ümit Şener Ta, Şerif Tezgörenler, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Hasan Varol, Barış Yıldırım, Ümit Yıldırım, Reha Yünlüel.

Mehmet Mümtaz TUZCU

ASLAN SÜTLÜ KIVRAK ÇAY

Aslan sütlü kıvrak çay yeşertmez ördekleri
Ne ki öndekileri boğdurur cücelere

Zıypak bulunca zemini
Agrikültür sağrılı vukufsuz şehremini
Habbesiz gazozlardan bir mastoron ismini
Yazdırıvermiş küçük korunun köşesine

Laf et de gör neşesine
Geh geh büyüklenmeye gelmedik mi hepimiz
Üç beşimiz burkulmuş teraziye de razı

Şef, elinde şımarık makam kırbacı
Ayağında ezdiği çatapat bin liyakat
Neden çıktı koltuğa: azıcık eğlenmeye

Oysa biz anıtlar diktik, şimşek çaktık can maviye
Ve 48 berat aldık. Neden bur'da kıstık kaldık
Onu vurduk haybeciye

Sorgudur, dikkate alın! Kendi sağlığınız için
Yum'şacık uçlu, kalın... taşırmadan... kutucuğa...

Kibarüstü sualler de başlamış meydanlarda
Kırk pancur parçalamışlar ana binada

Zinada ısrar ayıpötesidir
Ben yalnız kızıl ısıda hıfz ederim diyenler
Bahur falakasıyla sıyırip yalakadan
Kaş arası yumrukla ikmallere gelsinler

Büşra KURTAR

BİLDİRİYORUM

Sanırsın zaman büküldü ve buluştuk aynı kavrayışta o mısra
aracılığıyla
Göz göze geldik birden, tüm kusurlarıyla duyularım
İsrarla yavaşladım, yudumladım adımlarımı
Tepenin ardından kızarıırken teni gecenin, bir diğer cilde
geçer acı
Acı, bağırmadım, susamadım
Uluyan kaygının sağaltımı, gürültülü bir kadın lekesi
Kelimesi kelimesine aktardım tüm yapışkan geni
Yumruları zihnimin, koyu bir zaman baskısı, yoğruldu,
olgundu etim
Harfi harfine seslendim derine, derine işledim, derini sezdim
Haksızdı tenin! tenin olağan ve insani,
Eğrildi anlam, hafifçe baş eğmenin çocuk eli,
Titreyen ışık, titreyen ses, aralık kapı...

Anladım. Bu durulmama yardım etti.

Muammer KARADAŞ

ELMADAN DA ÖNCE

Ben seni bildim bir duvar dibinde
Ki kirlili sarı bir duvar dibinde
Aynı elmayı ısıtıyorduk sırayla
Ben seni bildim sen de seni bildin

Gün aydın aynı duvar dibinde
Çok kültürlü bir duvar dibinde
Seninle doluydu buruk bakışlar
Ne şanslıydım ben ve ne gözü pek
Aynı elmayı ısıtıyordum seninle

Bir yalnızlığım vardı senden önce
Kuş sesleriyle dolu bir yalnızlık
Her şafak aynı yalnızlık uyandırıyor beni
Her şafak senden önce uyanan bir yalnızlık
Ne şenlikli bir yalnızlığı inanamazsın
Her gün daha kıvamlı, her gün daha karanlık

Özellikle ördüm bir duvar anlayışlı bir duvar
Dibinde aynı elmanın başına birlikte oturabilelim diye

Sedat ŞANVER

EHLİKEYİF

Sabah kahvesi kokuyor mahalle, şehir az biraz beklesin

Mesai saatleri, vadesi geçmiş senetler, aranacak onca adres
İş görüşmesi, derse geç kalma korkusu, sınav kaygısı;
beklesin telaş
Birazdan çıkıp gelir bir yerlerden kızarmış ekmeğin kavruk
hikâyesi
Ayaklanır binbir gece masalıyla uyutulmuş sevgili, merhaba
gün ışığı

Az daha sıkarsak dişler morartacak dudaktaki telveyi, açıl
susam açıl

Yastıkta dünyanın en şehvetli çağrısı, dilde antik öpüşlerden
artan tat
Ağzın ortasında her türlü sevişme biçimi, yüzüme yaklaş
sevgilim
Ellerime yürüyeceği yolu göster; geçeceği sarp patikaları,
azgın suları
Yardıma çağır tarihe nam salmış o civanmert bakışı,
saçlarını savur
Ört göğsümü, boynumu ve gözlerimi ve ayıpları; saklı kalsın
kusur
Kaldır başımı bak, böyle bir duygu olmalı hayatın mucizevi
vedası

Sevgilim, tut elimden; uyanacağımız ülkeye varalım bir an
evvel

HAİKULAR

TA Kİ

Güneş batana
“Tutunup yürür” at
Buğday başağına.”

KISALTMA

Dişi meraksa –
Yağmur bastırır birden
Orman yolunda.

KAHKAHA

Gece olunca
Dalgın kuşlar çarpıyor
Cilveyle aya.

Ay alçalsa da
Yanıp serinliyorlar
Her çarpışmada.

UYKULU HAİKU

Yaz ikindisi
Odaya giren
Kuş onarsın rüyayı.

YAZGI

Masa orada –
Özlersen yaz olur mu
Çok, bir solukta!

LETHE

Unutur toprak
Öpünce yağmur
Kucakladıklarını.

NASIL

Bulut biliyor –
Suda gülen balığın
Ağrıyor kalbi.

BENCİL HAİKU

Mutlu musunuz?
Solan çiçek vazoya
Böyle söyledi.

TSCHMERZ

Dünya tatlısı
Aklımdan sesin geçer
Hayat misali.

YÜRÜME

Bir ağaçta dur
Ona hayran ol!
Kuşlar uçarsa uçsun.

SESSİZ

Batan güneş mi?
Köklerimi kucakla
Evsiz sev beni.

SEVGİLİM

Sabah ak açmış
Börülce çiçekleri
ve kelebekler.

TERLİ HAİKU

Ne dalga ne dağ
Çarpışıyor iki kalp
Kumlu atlasta.

SARILMIŞ

Temmuz gecesi
Kırpiller mi horluyor
Yoksa çalı mı?

VERTİGO

Ayçiçekleri
Döner yüzünü muma
Gece olunca.

AĞIR HAİKU

Buğday başağı
Gözünü kapatınca
Sırtında bir dağ.

OSMAN SERHAT ERKEKLİ

Hüseyin ALEMDAR

Şiire ve tine, künhe ve dirime, düne ve döngüye inanan bir şair Osman Serhat Erkekli. O ki, hayatın görgü ve görüngüler pergelisiyle poetikasını tıpkı Fazıl Hüsnu Dağlarca gibi hünerli ellerle havaya ve uzama çizmiş, bilge ve dervişâ(ha)ne bir söz olan “Ekmeğin ve suyun kanatları vardır”ı şiirine alınlık yapmış ermiş bir şair. Ben kendi payıma, aşkı ve Yoksulluklar’ı hiçbir şeye değişmem: “sevgilim/çocukları çocukluğuma benzeyen biriydi/rastlantı bu/bir kadının elini tuttum/ve beni yaralar/bereleler içinde bıraktı anısı/delilik bu!”* 80’lerin hemen başı, ilk şairlerim Cemal Süreya ve Fazıl Hüsnu Dağlarca ile tanıştığım günlerde tanıdım Osman Serhad’ı da; o zamanlar Erkekli soyadını kullanmıyor ve şiir kitabı değil de betikler yayımlıyor. Ondaki şair duruşu ve şair olma hâli hiçbir şairde yok. Şairin aşktan ve kandan yapıldığını, bir şairin kanadının kalbi olduğunu uzaktan uzaktan ondan öğreniyorum. Kadıköy’de yaşayan has, hakiki ve kasabalı şair, “Kasabalı Lorca” o olsa gerek diye düşünüyorum; Cemal Süreya bir kez daha yanıltmış anlaşılın! Onun şiirleriyle kan bağı kurmaya çalıştığım Fazıl Hüsnu Dağlarca ve Oktay Rifat hayatta ve en iştahlı şiir yaşlarını sürmekle meşguller. Ne yalan söyleyeyim Osman Serhad imzalı aşk, yalnızlık, umut, unutuş-unutuluş, bana daha sahici geliyor. Öyle ki içe kapanıklığım ve çekingenliğim bile ona benziyor. Lise yıllarındaki karşılıksız aşkım dâhil henüz doğru dürüst bir aşk yaşamamışım ve hüznüm aşkın dağ hâli. O günkü şiirin adı biraz da Yalnızlığın Yedi Rengi, gençliğime ve kalbime iyi geliyor. Babamın ve içimin Kalpzaman Yeşilçam’ıyla yeni yeni tanışmışım. Utana sıkıla Yüksekaldırım’a ilk kez inmiş, Zürafa Sokağı’nın duvağı kanlı gelini Fatoş’la o gün tanışmışım. Yine Osman Serhad imzalı Fahişe ve Genelev Şiirleri sanki ben değil de Cahit Sıtkı Tarancı’dan düşmüş gibi taşralı abazan gençliğim. Bu yetmemiş gibi bir gün mutlaka bu romanı filme almalıyım dercesine paltomun cebinde İrfan Yalçın’ın enfes romanı Genelevde Yas, hem de ne yas! Osman Serhad’ı uzaktan uzaktan sever gibi, şiir ve sinema meraklısı her kıza sarmal sekans metafor yara Gülgün ya da Nergis adlarıyla içses seslenişim. O, Kadıköy’ün Kasaba şiiri, ben Yeşilçam’la Yüksekaldırım arasında gidip gelen Ziba kasabası. Ah! Osman Serhad’dan mı söz ediyorum, o benim günah ve sevaplardan pirüpak gençliğimdir biraz da! Sonra Osman Serhat Erkekli oldu, İnsanlık Hâli renginde yedideki sekiz oldu, o hâlini de çok sevdim. Keşke her şair dünya ve aşk, sevgi ve arkadaşlıklar temiz kalsın diye onun gibi saf, sahici ve hakiki duygularla şiire ait olsa, ebedi şair kalsa!

1

Fonda, hiç alakasız gibi Âşık Veysel olsun, şiir kitabı yerine de betik diyelim ve yeni şiirlere geçmeden Kasaba’sına götürsün bizi Osman Serhat Erkekli: “Dünyada tükenmez murat var imiş/Ne alanı gördüm ne murat gördüm/Meşakkatin adın murat koymuşlar/Dünyada ne lezzet ne bir tat gördüm!” Şiir varsa, dünya da tatlar da bitmez. Osman Serhad’ın şiir kitabı betikleri hiç bitmez; değil mi ki yalın, hakiki ve şiirsel hayal gücüyle yazılmış ritmi ve ses tonuyla kendi olan şiirler sanki bir tek onda var: “işte rüzgâr/elini çektiki sokaklardan/yerde martı cesetleri/ve ben/tutmuş gidiyorum/suskunluğun tasmaından//ey yalnız seviştığım odalar/sakla çocukluğumu/çeyizinde taze gelinlerin”**, biliyorum ki bir yanın hâlâ orda, o Kasaba’da!

Şiire ve aşklara rağmen o Kasaba ve sessizlikler artık senin değil; anne

içte baba uzak, hüznün ki değirmen taşlarının bile dönmez olduğu yerde. Varsın hüznün ve yalnızlık daimi annesi olsun aşkın ve şiirin. Ki, güçlükleri, meşakkati ve örüntüleriyle hayat gibidir şiir, türlü zorluklar ve gelgitler içerir; tıpkı Osman Serhat Erkekli şiiri gibi. Elbette ki zordur şiire rağmen hayatta kalmak. Hüznü ve kederi saymazsak bir de aşta içe doğru kırılmaları, aslında çok da kötü geçmemiştir Osman Serhad’ın gençliği, şiir hayatı. 1973’ten beri hüznün ve yalnızlığın yedi rengi odalarda ve kâğıtlarda; o kendine ihanet eder de kâğıda ve şiire hâle getirmez: Dizgi Yalınış Yok gibi bir başlama; ömrü, yıl yıl şiir şiir zaman aynası beyaz kâğıtlarda. İnternet ve sanal ortam üyesi değil hâlâ. Yanlış olan hayat!

Dündeki çokşimdi, elimde kefelere haksızlığı gösteren bir terazi şiirimizin arka sokaklarında Yedideki Sekiz pergelimle kendi hâlimde yürüyorum işte. Kabul, bu dünyada yazılır şiir; kabullenmek mümkün değil, haksızlıkların Allah’ı da bu dünyada yapılır şaire, sözümona hem de şairler tarafından. Haksızlık bile kimileyin diz dize, dize dize: “hüseyin de öldü ölür hasan da öldü ölür/ölen ve dirilen o bitmez insana gel”. Gülgün’üne, Nergis’ine, Suna’sına, Sevil’ine; dahası kan damarı şiirine rağmen Osman da ölür Serhad da. Hayatın ve ruhun rengi olan şiir sonsuza dek yaşar ama! Onun bir hâli de İnsanlık Hâli, insanolma’lardan yapılmaya sahici ve hakkaniyetli şair hâli. Hakkında, çok kapsamlı olmasa da Yediiklim (Mart 2012, sayı 264) ve Yasakmeyve’de (Kasım-Aralık 2016, sayı 83) yapılmış iki dosya var sadece. Hakkında hakkaniyetle nice dosyalar yapılmalı, şiiri üzerine oylumlu kitaplar yapılmalı bence. Değil mi ki o hepimizin hüznünlü şiir gençliği, her şairin aşta ve yalnızlıkta tükene tükene varolma hâli!

2

İpek sutyende saklanan yeni ve yeniyetme şiirlerin var mı Osman abi! Genç şairlerin bitmemiş şiirleri çoktur derler ya, bitmiş-bitmemiş İlk Şiirler diyebileceğin kaç şiirin var sahi! Ben gidiyorum siz kaldınız dediğin yerde şairlerin üçte ikisi sahte ve iki(rcik)li; sen hariç. Bitmemiş şiirlerin varsa “gizli çekmece” mektupların da vardır senin; tene ve ruha yapışık[[kalpte, gözlerde, iliklerde; n’olur birini iadeli taahhütlü bana yolla; İlk Şiirler tadında: “Artık geçmez bu yaşın

yaraları/Kabullen!/Kuşlar sana haber getirecek/Ölen kardeşlerden!”*** Artık ya içe atılacak ya kalbe nakşedilecek göz çekiçleriyle aşk ve gençlik şiirleri. Osman Serhat Erkekli şiiri ki, melankolik duyuş, paradoksal duruş dokunup kalmalarını ve içsel diriliğin şiiri olarak Türkçe şiirin gönderine çakılıp kalacak elbette. Sanki her şiir, her aşk, her yalnızlık onun olmadığı mekânlarda bile kadınlarına yakılmış ağıt gibidir. Sahi, yarım ve bitmemiş şiirler Suna’sız kalsa da Sevil’siz nasıl sevilir ki!? Her zarfa bir pul, her susuşa bir gamze yapıştır Osman abi, şiir niyetine; gelen gider mi, ölen ölür mü bilmem, bilemem! Beni şehrine çağır; Kırşehir’e ya da Yozgat’a.

Sonsuz bekleyiş ve unutulşların, akıllı ve tartımlı yalnızlıkların şairi, metafizik ve nevroitik uzamın ve yeryüzünün kederli derviş; Fahişe ve Genelev Şiirleri şairi Osman Serhad, git bak orda mı!?

3

Say ki aylardan eylül değil de ağustos, günlerin ve zamanın en kirlisinden. Kirlili olan şiir değil de hayatsa günlerin ne önemi

var! Günün adı varsın Kırmızı Pazartesi olsun ya da bun/al Cuma şair değilse de şiir bütün günleri ve hayatı bir bir siler süpürür, onarır. Değil mi ki insan mermerden şair mermer tozundan yapılma, şiir taştan eski pelikülden yeni Osman abi! Kendini onara onara içine saklan; muradın ve dahlin şiir olsun daima, kafesin de kızılgerdan hüznün de orda: “Kafese kapatılmış bir kızılgerdan/Boğar tüm cenneti öfkeye!”**** İlk şiirler de yeni şiirler de has ve hakiki

şairde ne yapsa nereye gitse kalp hizasında; senin bitmiş ve bitmemiş şiirler ki sevap ve günah çıplaklığın Allah ve melek renginde:]Ben böyle sahici beyaz ömrümde hiç görmedim! Her Osman Serhat Erkekli şiiri yenilgi vazosundan çıkarılmış deney gülü ve kankırmızı güneş, beni anla! Sahi, bunca yenilgilerden yepyeni ve dirilmiş şiirler çıkarmak ân'lara ve dondurulmuş bakışlara damak ve dimak Türkçesiyle ölümdaki yaşam sözlerini gizil güç fısıldamak mıdır yoksa!? Hayat tırbazamında boşluğu ve ân'ları anlamaktır şairin bir işi de; bak, nasıl da sana ve şiirine doğru biçimlenip şaha kalkıyor yenilgilerden yapılma yıldı atın. Sakın ha, kendine bile yenilme!

Bugün günlerden sahiden Pazartesi, dünkü Pazar; morun sarıyı boğduğu kırmızı. Günler de melekler de bilir, sessizlikten doğar ve sonsuzluğa dönüşür iki şey: Şiir ve tanrı. Biliyorum ordasın, şiirin bakmalar dağında: Ölülerimiz ki ölenlerimizdir biraz da. Orda herkes melek!

4

Evet, İnsanlık Hâli şairine sor söylesin: İnsan insanı neden ve ne için seçer? Bu insan ruh tabancasıyla dolaşan biriye seçimi aşk ve ölümdür elbette. Şairinsan bile çoğu zaman kendinden kaçır, tıpkı Osman Serhat Erkekli gibi. Güz kızamığı kış boğmacası, kar hüznü bahar hastalığı gitmek de gitmek fikri de insan eder şairi; onda kendinden ve herkesten kaçmak şiirin özgün, ölçülü yeni hâlleri. Kaçmaların, iç yolculukların saati yok nasılsa; nasılsa herkes delişmen sevdalar içinde kaderin kuyusuna saplanmış gibi yaşar ömrünü. Yaşamak ve yaşayamamak arasındaki kalp ve soğan zarı inceliği ki Osman Serhat Erkekli şiirinin en ince ayrıntı yeri olsa gerek. Yaşamak, her kapıyı açmak isteyip de ardına kadar açamamak; yaşayamamak, sevap bedenler düşerken günahın sutyen bağıyla soluksuz boğulmak: “Çok ölülerim var/Kimisi sevdi beni; sevildi/Çok ölülerim var/Kendim gibi!”***** Aziz ve kederli kardeş, yâdı ve vefası bile şiir lekeli ruh insanım; orda mısın!? Aşk da ölüm de şiire rağmen tenin sesi boğduğu. Büsbütün b/ağlanmalar, k/ân ve b/Oğulmalar yeri dünya. İnsan olmanın türlü hâlleri bile her şeye yetmiyor, şiir hariç.

Sahi, Osman Serhat Erkekli şiirine hayat tozu aşk ve ölüm yıkanması da denebilir pekâlâ: Şiiri de kalbi gibi pirüpak; âşık ve günahkâr ama kötücül değil, haz haylazı ama cünüp değil!

5

Yoksul ve yaralı, uzun yaşamaklı görünsen de bir diğer yanla ikifilmbirden gibi sürekli bir ağlayış var sesinde, neden? Mahzun ve mahcup, mağrur ve maruf, meftun ve mefhum bu “yaralı uzun yaşamaklı” hâlin söyle kimle akraba! Cemal Süreya ile kalp kalbe ilk ne zaman sustun, Çocuk ve Allah'a rağmen Dağlarca ile en son ne zaman küstün! Sen ve şiirindeki ebabil sesi söyle hangi şairle akraba!? Babadaki anne imgesi Sezai Karakoç'a en son ne zaman gittin! Şair dostluğu diye bir şey gerçekten yok mu, ölüm ç/oktaki yok mu!?

Heyhat! Osman Serhat Erkekli dâhil tüm şairler neden suçlu ki şiir yazdıkça? Söyle şair suçu bağışlanır bir suç mu ey Allah, âh Allah!

6

Osman Serhad demişken biçare Cemal Süreya da demişsek; her şair biraz göçebe ve yenik; her şiir uzak, çıplak ve yayan biraz. Dağlarca, Sabahattin Kudret, Ercüment Uçarı gibi de şiir sütüyle beslenmiş... Şiire rağmen kendi içime doğru küsmelerim ki nasıl da Kadıköy ve Osman Serhat Erkekli.

Ben mi nereye gidiyorum Osman abi, “katlanmış kelebek ömür” gurbet aşkı bir yerlere konmaya, konmayana! Karanlıkta bile şehirleri ve dünyayı şiir tadında

hatırlamanın rengi çıplak beyaz, hatırlamalardan hatıra tadında sonsuzluk ve bitmemişlik tadında lacivert şiirler yaratmaksa kan/ya/ra; Osman Serhad sayesinde!

Şiir ki yalnızlık taşlarından yapılma mutlu gerçek; bugün değilse yarın ölürüm muhakkak: Şairin modern dörtlüklerine sinmiş sahici samimiyetle şöyle içten ve kendimce öpesem seni. Şiirdeki arkadaş sesi cenneti hiçbir şeye değişmem. Yoksulluk işte!

7

Bir güneş gibi özledim kendimi. Bir Osman Serhat Erkekli şiiri gitmekle kalmak arası Mardin ve Hakkâri dâhil her şehre her şeye değer. Tanrı ve şiir, ne kadar güzelsiniz iki sonsuz/luk ve büyümlü hiç/lik olarak. İkiniz için de olsa hiçsizliğe güzelleme tekrar gelinir bu dünyaya. Dünyada dün yoktur demem aldatmasın sizi, asıl hiçsizlik dündeki yarın; uzak güneş yakın ay ancak şiirle mümkün. İşte şiir, dündeki gece ve atlar... Şiire rağmen ya çok öldük, belki de hiç ölmedik!

Has ve sahici şair zaten savrulan biri değil midir Osman abi! Aşka, yalnızlıklara, boşluklara savrul savrul da arada bir şiire savrulur gibi bana da savrul, sarıl. Ağustosböceğinin söylediği şarkı bile kıstır bazen, beni anla. Şiiri ve yazıları çoğalt, ilaçları azalt; “Aşk delilere yakışır”, kış daha tam geçmedi!

∞

Şiir ve Osman Serhad sayesinde artık cenneti de biliyorum cehennemini de: Aşk ve ölüm gibi deri ve acı ikisi de! Yaz genci, yas çocuğu biri şair de olsa yakın çekim ne kadar uzağa gitse de kendine düşer. Aslolan şiir ve çokşimdi!

*) Osman Serhat, Yoksulluklar, Seçme Şiirler, Hera Şiir, 1995 [Ilhan Berk'in “Hera! Hera!” inleyişi sonrası, yoksulluğun doruğunda Hera Şiir'i başlatan ilk kitap: Keşke şiir yayıncılığı yapan yayınevleri ilk kitaptan son kitaba yoksullukla taçlansa!]

**) Osman Serhad'ın Şiir Kitabı [Annem ile Babama, Babam ile Anneme], 1979, Kendi yayını [O gün bugündür her yanışa rağmen Dizgi Yalınış Y/ok!]

***) İlk Şiirler, Klaros yayımları, 2019, Kadıköylü aktör saire söyle: Her yaşta, her şiir ilk gibi son!

****) William Blake: “Ve ağlamayı kestim, gecenin derinliğinde!”

*****) Osman Serhat Erkekli, İnsanlık Hâli, Yasakmeye yayımları, 2016 [Yalnızlık gülü ki pembe ve kırmızı renklerde açsa da acıdır, acıtır!]

2019'A DÖRDÜNCÜ IŞIKLAR

Hüseyin PEKER

İsmail Afacan, 1986 Kiraz-Ödemiş doğumlu Tarih mezunu, Yasakmeyve, Varlık dergilerinde incelemeler yaparak işe başlamış, bir yandan İstanbul'da gazetecilik yaparak yaşamı sürdüren bir genç. İlk kitabı *'Adımlar Sağanak'* 2019'da Kaos Çocuk Parkı yayınlarından çıktı. İlk dikkatimi çeken şey, yaşadığı çocukluğu bir boy atlamış, ya da yok saymış olgun bir iç dünyanın karşımıza dikeldiği. Yani Afacan, taşrada yetişmiş olmanın olgunluğunu seriyor dizelerinde. Toplumsal bakışını dizeler arasına özenli yedirerek, kelimelerin her türlü verimli halini usta işi yerleştirip, onların özsuynundan yeni düşünceler üretirek şiirini geliştiren biri. Örneğin yalnızlığı tanımlarken şu dizeleri kullanıyor:

*'İkinci el yaşanmışlıklar topladım
kimi az kullanılmış
kimi hurdaya çıkmış
biriktirdim
şu sahipsiz evde
şu derme çatma evde
yıldızları tek tek saydığım evde'*

Şimdi Afacan kendini anlatırken bile, ilk diyeceğim aşırılıklara kaçmamış, acısını anlatırken tutumlu kalıp, özünden taşmadan abartmadan söylemiş, bunu yaparken usta anlatmanın her türlü olanağını var etmiş biri. *'ağızındaki toplu iğne, dilimin altına saklanır'* derken bile, onun acısını bağırarak, usulca konuşarak, daha etkili kılmak çabasını seyrettiriyor bize.

Aşkla haşır neşir ve hayatında var olduğunu, ona bağlı yanını gösteren dizeler var şiirlerinde, ama *'her yeni aşk, bir öncekinin reddi mirasıdır'* deyişinde şairin oturaklı ve yaşından büyük olgunlukta hesaplarla hareket ettiğinin tanığıyız. *'yıldızlar bir bir saman yoluna çıkıyor'* demenin duygusal bağlarını sürükleyen; çok oturmuş, yaşından büyük bir şiir. Biraz daha uzun dizelere önem vermesi düşünülebilir.

Serdar Aydın'ın 1970 Kars doğumlu Harita mezunu bir şair olduğu, ayrıca ilk şiirini 1993'te yayımladığı hesaplanırsa, bir çoğumuzun aşına olduğu bir ad olduğu hatırlanabilir. 13 yayımlanmış kitabı var.. Ankara'da yaşıyor. Kitapları da ilginç: Fatma Tülin'in resimleri üzerine algı ve form'dan tutun, Tayyar Eren resimleri üzerine çalışmalara varan, Hatta Ahmet Oktay'dan Nilgün Marmara metinleri üzerine varan bir çeşitlilik. Yerinde duramayan, dolu bir kimlik Serdar Aydın. Özgeçmişinde kendini anlatırken, *'Kaf dağından sürgün bir terekeme'* diye tanımlaması da ayrı bir ilginçlik. Öncelikle sınırsız boyutta araştırmayı seven, doyamayan bir kimlik Aydın. Buna *'yerinde duramayan'* tanımlamasını da ekleyebiliriz. Bu son çalışması *'Yas'*, tarihsel ve düşünsel boyutu da içine alarak (Bana Alova'nın *'Birinci Çoğul Şarkı'* sindaki şiirsel niyetini de hatırlatmadı değil) Meda Kitap etiketiyle nisan 2019'da çıkmış bu kitap, korku temalarından, mitolojik boyutta göndermelere, düşünsel ritmlere, hayatın bin bir tür sorgulanmasına varan bir düzenlemeyi içine almış. *'kimse bilmiyor, ben bana katlanamıyorum'* dediği bir uzun şiir evreni. Her şiirin sonuna *'insanlardan umudumu kesiyorum'* diye final çekişirmesi yaptığı *'ya alkol olmasaydı'* dizesiyle edip Cansever çağrışımını uzattığı, *'Om Mani Padme Hum'* tekrarlarıyla Asaf Halet Çelebi'ye yaklaştığı, *'Yağmurdan Önce'* şiirini hatırlatarak, Melih Cevdet Anday abisinden yararlandığı bir dünya görüşü parodisi.

*'Kolumu kestim
Bir ağacın dalına dikiyorum
Kalbimi söktüm'*

O ağacın dibine gömeceğim'

Serdar Aydın, bugüne kadar yaptığı şiir çalışmalarından ona doğan esin kaynağıyla, *'Yas'* ta bir (büyük yapıt) denemesi yapmış. Bence ilgiyle ve dikkatle incelenmesi gereken bir yapıt. Küçümsenmeyecek bir birikim ve donanım söz konusu. *'insanlardan umudumu kesiyorum'* diyen varoluşçu bir şairin, *'söylenmemiş olanı size söylüyorum'* diye sözü tamamladığı, kısa ve tedirgin varlığını düşlere sığdırdığı, çürüdü dünya serzenişleriyle ortalara atlayan bir bıçak sırtı ozan. Kısa dizelerden vazgeçmeyen (bu dezavantaj olabilir mi bu tür şiirde?) *'mekanı yas'* olan, ölecek olmasını absürt bir efekt sayan hırçın bir atak. Deddiği gibi ustalıklı: *'Bütün filozoflar soruyu inşa ediyor'*.

Bence Serdar Aydın'ın *'Yas'* yapıtıyla her okur ilgilenmeli ve bir pay çıkarmalı, bu eserden birkaç soru çıkarmalıdır..

Emre Suçi, bazen de dergilerde Yunus Emre Suçi adını kullanıyor, Adanalı bu genç arkadaş. Sanırım İstanbul'da yerleşik. Şiirinde mert, tok ve toplumcu bir iz bırakıyor öncelikle. 2019 mart Klaros yayını *'Kimi Öpsem Yitirir Anneliğini'* kitabında ilk dört dize ile diyeceklerini sıralamış gibi:

*'kul'umanneme..
babamın çakır gözlerinde evlat,
-evlat işte n'aparsın, denilenden..
emeği ellerinde nasır olmak varken..'*

Ucuz kitaplardan, ucuz şaraplar dökken, kendini tuz tanesi benzeri denize karışmış gören, dervişliğini ise hırkasız bir gökten aldığı söyleyen özgün bir söyleyiş. Külünden söz ediyor sık, hırkasını evsizlere emanet ettiğini söyleyen bir merhametle.. Ömründen umuda dair her şeyi çıkardığı gibi *'bıyıklarında tütüne sinmiş kederler'* diyor bir dizesinde. Emre Suçi'de Behçet Necatigil'e benzer, kesik tonlamalarla tamamlanan, üç noktalarla bezenen kısık bir yöntem izleniyor. Sanki içindeki sıkıntıyı, böylesi kırık ifadelerle isteyerek bezer gibi. Hayatı yarım yamalak bulduğunu anlatan, dik durmayı becerdiği halde ezik saydığı bir yaşam profili. Tutunduğu bütün dallardan yalnızlıklar yutkunduğunu söylüyor. Bazen de geceleri bir bardak şaraptan çaldığını söylersesine. Ahmet Arif benzeri kısa, kesik anlatan bir şiire çalışıyor.

*'çalakalem bir nehir akıntısı
dinmek bilmez bir isyan'*

Bu iki dizede üst üste bindirdiği iki hal var. Nereye savrulduğu belli olmayan bir nehir akıntısı ve içinde kıpraşan, bir türlü sonu gelmeyen isyan. Bu ikisini bir arada söylemesi belki farkında olmadan, belki de bilerek. Ama içinde kendine patlayan bir volkan'ın külleri bu izlediğimiz.

Sık andığı bir *'ihtiyarladım'* imgesi var Suçi'nin. Belki yaşadığı kederin ve yük haline gelen yaşamın bir tortusu bu ihtiyarlı hissetme hali. Suçi'nin içli bir insan olduğu yazdıklarından belli..

'Ölemem, bir çocuk ölümünü' deyişine bakarak, yazdığı özgün şiire; daha yeni biçimler katarak, çok iyi şiirler yaratacağını bekliyor, dikkatle izlememi sürdürüyorum bu Çukurova çıkışlı şiiri.

Emre Ay hakkında söylenecek şey; ilk kitabı *'Hariç'* dışında, (kitapta özgeçmiş olmadığından) yayın dünyasından bildiğimiz *'Vurgu'* dergisiyle edebiyat âlemine ilk toplaşmayı yaratan bir köklü edebiyat gönüllüsü olduğu ve sağlam şiir bilgisine, görgüsüne sahip olduğu. İşçilik yönünde oldukça yok katetmiş. Okudukça düşündürülen dizeler ve şiirler. Örnek olarak *'Hariç'* in orta sayfalarından *'İkinci Doğum'* u ele alalım:

've şahitlik ediyorum yaşadığıma'

Şiirin baştan dördüncü dizesinde şaha kalkıyor. Yaşının ötesinde bilgelik unsurlarına yanaşan, olgun dizelerle yaşama hesaplaşmaya koyulan biri. Şiirlerde sık andığı anne babası dışında genç bir şair olduğu fikri yaratmıyor bir kez karşımızda.

Hep Melih Cevdet veya Necip Fazıl yaşında ve vurgusunda bir şair var sanki duruşunda. Sonrasında da dizeler art arda geldikçe şahlanan bir düşünsel gösteri var dizeler arasında .. 'göğsünden kan emziren hayat' tan tutun, 'yakasını zorlayan yutkunmalara, koşulan buzdun yalnızlıklara, ve işin en çarpıcı tarafı:

*'bir yemin gibi bozuldum
bir taş gibi kırıldım
bir dudak gibi parçalandım
kalbinle büyüdüğün dudaklarından adımları duyunca'*

finalinde tavan yapan, anlam toplasınlarına. Bütün şiirler böyle. Süslü demiyorum. Özenle tasarlanmış ve bütünlenmiş tasarımlar. Bir usta öğrencinin aylarca üzerinde çalışıp bütünlediği, yalnızlığı bir yakaya itip simgeci şairler gibi özenle bitişirildiği yapımlar.: *'annesinden hatıra lekeyi bırakmayan'* ya da *'bu yolculuk beni kendime götürecektir'* diyen bir ermişin seslenişleri. Emre Ay'ın aldığı eğitim gereği, geleneksel şiir çizgisiyle yaşanmış bir bağı olduğunu düşünüyorum. Eskiden kopamamış tabiri ona uygun değil. Ama eskiyi yadsımayan bir öğrencinin yararlandığı kaynakları itememiş bir çalışma harlaması. *'intiharını ölümden saymayan hastanın'* diyor inanın.

Yalnızlık ve lirizm üzerine biraz daha esnek davranması gerekir miydi? Bir şey diyemem. *'anlıyorum ki bu misafirlik çok kısa sürecektir'* diyen Emre Ay'a bu dolu ve güzel kitabına kutlama göndermek geliyor içimden. Nicelerine.

A. Rahim Kılıç da kelimelerin tortusunu şiire yansıtan, şiirlerini okuduğunuzda Emre Ay gibi, keyifle sindirmek ve yaşamak duygumuzu pekiştiren Diyarbakırlı bir öğretmen. Kısaca Türkçe'nin her türlü olanağını bir okur yalnızlığında eriterek şiire yediren ve kuran bir şair.

Kılıç'ın üste bir de şiire aşkla katıldığını söyleyişi var. Her dize bir tutkunun merdivenlerinden yükselmiş ses gibi. *'Yasaktır Bu Aşkta Çıkmak'* Klaros yayını 2019 basımı bu kitapta her dizinin aşk üzerine kurulmuş bir övgüden kaynak aldığını seziyorsunuz. Kitabın adı da bunu kanıtlıyor zaten. Aşkta dışarı çıkmak yasak demek nedir bir düşünsenize. Geceden birbirine kenetlenmiş sevgililerin sabah birbirinden ayrılmakta zorlanması halini getiriyor insanın gözüne.

Narin anılar, vurulan ceylanlar, kelebek ölüsünden önümüze tutuşturulan aşk renkleri.. Doğu insanının her türlü sıcak ve tutkulu kösnüllüğünü getiriyor okura. Bir duygusallık da egemen bu şiirlerde. Tırmandığı tepelerde çimenleri ezen bir kocaman devin kırgınlığı. Kollarına sevmek üzerine sardığı sevgilisini kırmamak için özen gösteren bir dengbeç'in külhan bağlılığı. Tutuşan bir yürekteki yangın ve duman izleri.

*'Beş oğula kalan kapılarda korku mirası
Kurşunluyor uğultunu camdan susuşlarla'*

Belki A. Rahim Kılıç'ın süslemeye çalıştığı aşk düzeninde, beş kardeş burcu veya evde bekleyen beş çocuğu ile Dağkapı civarına düşen kurşunların sesleri de yankı yapıyor. Her yara kendi üstünü örter, içinde kuruyan kabuklarıyla..

Şairin kâğıt ve kalemle kavgalıyım dediği, göç ediyorum kendine kalsın diye sözünü ettiği dünya, *'asayla dünyaya değer biçen bir babanın oğluyum'* hatırlatması, *'kazayı belayı kendinden bilen'* bir şairin olan bitenden kendi katında özünü de içermektedir.

Kısaca A. Rahim Kılıç, *'aşk, şiir bir de ekmek'* üzerinden kurduğu yapıtında oldukça sevindirici bir dille bizi doğu gizemine kavuşturuyor..

Selma ÖZEŞER

BİRAZ İHANET ALABİLİRİM GÖZLERİNİZDEN

işte bu sevgilim, belki biz bu gecenin geç kalman uykusuyuz işte şimdi o uykunun en derininde önce uyanıp sonra oturup konuşmalıyız

üzerimden geçiyor saçma sapan bir dolu öyküyle metro durağında ben. beklemeye yüz tutmuş yosunrengi düşüyor

[aklıma
iyi geliyor gülümsüyorum koca koca
adamlar yanlışa düşen. belki
utanıp eğiliyorum saygın bir
o lalala demeyi isterdim ahlâkımızın
gözlerinden başlıyorum soymaya
olası pek çok yolu saf dışı
bırakıp sözlerine dokunuyorum
elmanın kışkırtan teni dişlerim
ölümsüz bir ana tanıklık
sevgilim
orijinal hatalarımdan biri olmalı
üzgün değilken bile kararsız susuşla
uzun uzun bir çarşının göbek sesinde baharın
saçları simsiyah geç geç bitmiyor
uzanıyorum tam da yeşilin göze göze değdiği yerde serin bir
[iç geçirme
buralar sen kokuyor bu sabah

yağan her yağmurun dilinde senli şarkılar
arabesk olsun. müslüm olsun. biraz da tristan tzara
gezindim de taşlıklı avlusunda tanıdık takunya sesi
ellerimde bu küpe çiçekleri
koyacak yer baktım
solarken -bütün yanlışlar benimdir- denizde kum gözlerinde
[bahar sevinci
oradan buradan konuşuluyor kahkahalar yükseliyor
sesimi bastırıyor dünyanın sesi
üzgünüm leyla
üzgünüm bütün kadınlar
adamlar
arada kalanlar
sesiniz
sesimle sevişmiyorum
nicedir
ben başka bir kitabın sahafa bırakılmış hüznüydüm
taşı taşa vurdum
sesim buz

Nihan İŞIKER

KÖTÜRÜM HAYALLER

Bir gün gider
Gider herkes
Hatırası kadar canlı kalır
Bir gün gider herkes
Kalan sessizliktir
Hatırası kadardır sessizliğin şiddeti

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI XXII

Oresay Özgür DOĞAN

"Senin de jestlerin olacak. Sözlerle yanıt vereceksin."

C. Pavese

Yazılmış ve yazılmamış şiir bildirilerine. Dili tutulan şairden cümbür cemaate. Şiirsel teknik ve taktiğe. Tok gözlü şiirsel kalabalığa. Şairini sevinçten hoplatıp zıplatan şiir yıllıklarına. On-on beş şiir etkinliğinde şiir okuyup belgeli şair ve yazar olanlara. Yarım yamalak bir paragraf hüznüne. İki özne arasındaki anlamlı uçuruma. Kodlanmış modern manaya. Dalından şiire kotarılan incire. Şiirsel yorum ve değerlendirme kalıplarına. Bir beğeni andlaşmasıyla yürüyene. Mecalsiz özel meseleler toyluğuna. Düğüme ve çözüme. Otoskopie, heotokopie. Eylemin taklidine. Modern şiir matinerlerine. Sirt çantasındaki şiirsel malzemeye. Kontrollü bir tartışma başlatılana. Arzu Tramvayı'na. Sanrıya yerleşen av hayvanına. Toplumsal bilinçten fırlayan anksiyeteye. Sudaki Bıçak'a. Rüzgârdan korkan ateşe. İyi okumalar ve yazmalar dilerim.

Şiir için kâğıt saklıyorum, cereyan edecek ilginç küçük olayları sarıp sarmalayacak. Dün gece el ayak çekilince yine kendime hâkim olamadım. Hassas ve kültürlü avluya gururla betimleyebileceğim yeni şiirim ilk taslağını itinayla yalınlaştırdım. Yaşanmışlığın en saf halini enjekte etmeye çalıştım. Tam bir ev şiiri oldu: Deneyim, olgunlaşma ve yaşlılık güzellemesi. Ah, o duygulanım, o derin soluk, beni ben yapan! Günün herhangi bir saatinde, çekimli hâllerden, güç ve masumiyete. Ayak uyduran cımbız inceliği dedim, bu göçe. Hadi, anılar toprağında ateş pişirelim. Açılışın, ayartma odasının kanatlı kapıları, imgesi şiir kokan. Onurlandıran şeyler uzansın gülümseyen karanfil boşluğumuza, ışıltısında ölümler, eski yanılıklar, yeni anlamlar, yeni tarifler. Ama narin köşesinde soylu oyunlar kurgulayan şu taklitçi saplantı aşktan hiçbir şey anlamadım. Yoksa ben de överdim uçsuz bucaksız çatlakların yalvacı o ağır sırtını dönmüş yorgunluğu ve kederi tutumuna eşlik eden. Peki, nefesi kesilir mi kendiyi tanıyan huzurlu günlerin yani çok yüzlülüğü anıştıran hassasiyetin? Kesilir. Neyse şairim, paramparça ediver dilini ve yıka balkonunu gecenin, sınırın ve karanlığın.

Bugünlerde onaylanmış tefekkür sahibi tevekkül etmiş kıymetli şairlerin bir zamanlar ruhumuzu taşıyan haphas dizeleriyle fırsatçı sayfama şenlendirmek istiyorum. Ah, bu varoluş! Meraklanmıyorum, zira 1001 emekle oluşturduğum karizmamın ve liyakatimin içten yapılacak bir iyi niyet duasıyla korunacağını biliyorum. Ah, inşaallah! Ve her kalp bu yükü taşıyamaz. Sesleniyorum, sesleniyorum... Sonra ufku kırımlar. Sonra bu yolsuzluk ve sayım günlerinde... Sonra bu yaşam hırsızları... İşe gitmek için duraktayım, şiir yazmak için evde. İki arada bir deredeyim. Akşama yeni olanaklar denemek için birkaç sözcüğün duygu değerini tartacağım. Asla şiirsel bir gerilim yaratmak istemiyorum.

Yanılmıyorsam akşamüzeriydi. Bir iki dakika süreyle çevreme dalgın bakışlar fırlattıktan sonra önümüzdeki günlerde, merkez ve taşra odaklı bir "İtibar Suikastı"na uğramamak, aidyet duygumu pekiştirici şiirsel davranışlar oluşturmama yardım edecek yani şiirsel eylemimi yönlendirecek bir takım önemli temel düşünceleri kaleme almak için yaratıcı tutkumun kıskırtmasıyla başka bir boyuta geçtim. Sabaha karşı şaşırtan bir hızla güzel yazıların müjdecisi olacağını zavallı benliğime

hissettiren bazı faaliyetli davranış kodlarını aşağıdaki biçim ve içerikte sıraladım. Yine de az huzurluyum. Umarım bir aksilik çıkmaz.

Kendime, Huzursuz Kuşkuçu Özneye! Öncelikle, "İftira Günlerinde Aşk" isimli şiirsel bir şey yaz. Paylaşmak üzere, olası operasyon zamanlarında Mana'ya arka çıkacak NFK ve İÖ şiirleri araştır. Yaşamın ayrılmaz bir parçası haline gelen, gelenekle de bağ kuran muhkem yolsuzlukların doğu medeniyeti içindeki yürüyüşünün iç yaşantı yoluyla şiirleşmesinin imajlar dünyasındaki gnostik yüzünün analjezik yapılanması konusunda hiçbir şey söyleme. Söyleme, söyleme, söyleme. Yoğun şiirsel ilişkiler içerisinde ister istemez doğabilecek iraksak anlama karşı yakınsak anlam oluşturma önemini unutma. İyi bir şiiri okuduktan sonra zihninin ilgili bölümünde oluşturduğun büyük anlamın, şairinin veya diğer okurun oluşturduğu anlamla aralarında uçurum olan bir çelişkiye düşmemesi için havayı kokla, gerektiğinde (uyandırılmış) duygu değerinin doku zenginliğini vurgula. Güzelliğe övgü eşliğinde her fırsatta saf şiire izlenimsel değer aşıla. Mutena örneklerle karşılaştığında, dizeler arası bağlantı kurmak suretiyle, şiir içinde hâlden hâle geçişler dinamiği oluştur. Özellikle dilsel geçişleri, zıplamaları belirtmek suretiyle ilgiye itibar artırıcı tümceler yaz. Şiirsel bir dehayla tespit edilmiş apayrılıklar üzerine bir veya iki ama hoş kelâm et. Önemli şeyleri önemseyerek, (Defterime not al: Bu tür cümleler okurda kabullenme becerisi oluşturacak bir farkındalık yaratabilir.) incelikli edebi sorgularla poetikaya aristokrat içerik oluştur. Şiirsel beslenmeyi gözden geçir. Toplumcu ve bireyci kavrayışları da ihmal etmeden mistik bir aura oluşturmak için kaynak araştırması yap. Ara sıra, aşktan ve yağmurdan ürkenleri şiirsel korumaya al. Yıl boyunca en az 6 vâris kulağa 3 kez elbette kronik şiirsel bir ağrının itilimiyle "Bir kez daha tebrik ediyorum." diye fısılda.

"Oğullar vâristir/ çünkü ölür babalar/ Oğullar kalır ve çiçek açarlar." Rilke.

Elbette işim zor: Zira gece oldu mu (Ki gece benim uykusuz güzümdür ve çağdaş bir aşk gibi alıp götürür kurbanlarını uzak denizlere...) ciddi bir eleştirmenden armağan el işi kenar süslü şiir kuşağımı belime bağlıyorum. Hüznün ve akabinde huzurla yoğrularak yüzümde benliğimi uyumlu resmetmek için bitmek tükenmeyen enerjimle beyaz bir sayfayı önüme açıyorum. İç dünyasında, o bir zamanlar koşar adım susmuş güneşli kül denizinin avlusunda, öznesiyle nesnesini barıştırmış, sürekli belleğini güncelleyen poetikam gereği yazmış olduğum, yaşamı yeniden sözcüklerle inşa eden sosyal, kültürel, kısmen politik ve ekonomik şiirim okurda yaratacağı anlamı düşünüyorum. Yayılınca şiirin kokusu içine ve uyanınca hüzne ay, kâğıdı kuşatacak imgeler, ateşin deliliğine yakalanan. Seslenecek sana çığlıklarla: Doğmak için güzel bir gün... Buna mecburum. Buna mecburum. Buna mecburum. Neden son dönemde insan ruhuna karşı başlatılan saldırılarla, vahşi yasaklarla karşı karşıyayız? Utançkâr bir kargaşa ortamı yaratılarak, şiire de zarar vermeye çalışıyorlar. Şair yoğun bir bilgi bombardımanına tabi tutulmuştur. Gıda paketleri gibi tepeden inmiştir, bilgi balyaları. Bu durum ister istemez hazır bilgiye konan, hazır bilgiyle beslenen ve yaratıcılığını bu bilgiden emziren hep birilerinden ödünçle konuşan şairleri de ortaya çıkaracaktır. Pes etmemek lazım. Pes etmemek lazım. Her şeye umacı gibi bakmamak lazım. Ama farkına vardım ki: Yerli yerindeyiz. Yerli yerindeyiz. Karakışa hazırlanmak lazım. Neyse. Bu bölümü yok sayın. Sıkıldım. Umarım, insancıl, küçük telmihlerle süslenmiş işlevsel anlam taşıyan ironi dozu bilerek artırılmış yorumlarım, Alter Ego'mla yaptığım önemini kavramış bu moda neo diyalojik konuşmalarım sorunları görürüz kılacaktır. Evet, kılacaktır.

LAĞIM KANALLARI

Evleri evlere lağımınlar bağlıyor
Müşterek hat, ortak nokta lağım kanalları,
Güvenlikçiler, kameralar, dikenli teller,
İç içe kapılar, üst üste kilitler...

Işık sızdırmaz kalın perdeler yetmiyor
Görülmesin diye insan eti yedikleri
Boğazlarından yağ gibi kaysın diye
Çok geniş tutuluyor lağım kanalları

'Herkesçe bilinen'in veya 'herkesin anladığı'nın hiçbir önemi yok nazarımda. Yaratıcı taklitçi en iyi yaratıcı değişimin izini sürer. Onda yalnızca tümenden koparılmış parçanın yeni tedirgin ruhunu görebiliriz: Yazılanı da yazılmayanı da kendinden saymayan. Bu yüzden bir defada söylemek ve bildirmek isterim ki: Önce bir biçim estetiği taslağı oluşturmak istiyorum, verili şiirsel deneyimlerin eteğini çekiştirecek: Hemen akabinde gizemli, acılarla örülmüş bir içerik zenginliği yaratacağım, kendime görkemli şiirsel bir öz geçmiş yazmak için... Bilirim ki: "Anlamsız" sözcüğü, şiirin, ruhuna saldırı kabul ettiği ve hazzetmediği, özneye ve nesneye iz bırakacak kadar büyük hoşnutsuzluk yaratan bir ön yargıdır. Bunun yanına "anlaşılmamayı" da ekliyorum. Aklıma yarenlik edecek imge çözen programlar yazılmasını istiyorum. Veya açıklamalı-içtihtatlı-gerekçeli şiirler yazılsın. Bir köklü değişikliğe gitmenin zamanı gelmedi mi? Yorum da rahatlar. Şiirde ben ve öteki ile bütünleşmenin dirimsel payıdır, bu çağrı. Olmadı, yepyeni oluşumun beline de bir kuşak bağlarız ve sevinerek salınır gider biteviye... Neyse. Değerli okurlarım, umarım, bir toplumsal değişme modeline çatı ilkeler yazabilecek nitelikteki önemli ayrıntılarla gerçeğini okşayan saptamalarım; siz, yorumumu gözleyen okurlarımın algısını yine derinden sarmıştır. Ayrıca bir Yaşam-Anlam Ustası olarak malum korkulan bir eylemin ideolojik yansımalarının yalnızca şiirsel bir teolojik dolgunluk ve doygunluk yaratacağını vurgulamam da sizi ikinci kez konu üzerinde düşüncelere sevk etmiştir. Evet, endişeye gerek yok, sizi bu gibi yepyeni düşüncelerimden mahrum bırakmayacağım, elbette bir süreliğine kendinizi daha iyi hissetmeniz için. Bize mesafeler lazım!

Şimdi ay çıkınca süslenmek için yaman bir çelişkiyle, açıp belleği varıp olgunun bilincine işte özne de dâhil bir şeyin her hâlini seyretmiş bir yaklaşımla eksik ve kısır bir ürperti için yontsam kalemi, acı çekmek için imgelerle. Neyse ya bu tür seçilmiş tavırlar için meyhane şiirleri yazmayı düşünüyorum. Veya en itibarlısı, şiirsel övgülerin ve ilgilerin çok yakıştığı yetenekli, soyut düşünce ve onun türevlerinde başarılı örnekler vermiş, dünyanın entelektüel üzüm bağlarıyla akraba, içtiği şarabı sevindiren, öngörüsü güçlü ilkeli, ismiyle duygusal bağını yakalamış, imgeleri anlam yıkıcı yaramaz anlamlar inşa eden ve büyüten cerrah estetikçi bir şair yazar olarak fantastic bir paragraf daha yazmaya başlayayım. Elbette işlenmiş benliğimin sesi us besleyen lirik gösterim yangın yaratıcılığıma koruyucu alkış, çelişkilere hayat veren öz bilinci kabından taşan kadrolu hayranlarıma yine teşekkür ederek... Evet, iyi ki varsınız! Hadi bakalım başlayalım korkunç iyi niyetli başışlanmış bir melankoliyle sözcükleri ustaca kaynaştırmaya...

ADRES

Hangi suskunluğun senin
Ey hangi suskunluğun
bakışın gölgeye düştüğü an
ellerimin bir boşlukta çırpınışı

Sevdayı bir kora döndüren
bu yaşanmışlık.

gözlerimdeki ela
yılların yorgunluğu
bir katre süzülür
bir katre daha

İsun istiyorum her şey
belki de bu yüzden
oturup oturup düşünmem
nereye gittiğini
yıldızların sabah olunca
belki de bu yüzden
acıyarak bakmam
rüzgârda savrulan bir poşete ya da
bir öğle kalabalığına

Kaç adresi yaşamamanın
Ölümün kaç adresi?
Ne kadar uzak her şey
Ne kadar yalınlıktan azade

Kul hakkı yiyenler
Hak, hak, hak, hak
Duy duy bu
İlenmiş sesi!

Karınca yuvaları
Bir revolver çılgılığı
Kapı gıcirtısı
Ve ne varsa
Ne varsa önüme kattığım

Başka bir adresteyim
Şimdi ben
İçimde bir yarın kırpırtısı.

SON DÜŞES

Sönmüş yıldızların isini sürüyor akşamlar
Kaskatı bir duman hazan bahçede
Günlerin getirdiği yangın
Af diliyor temmuzuna
Bir bakır sarkaç kalbim ahında bir idamı var
Karı unutmuş bir yaz yazda değil yeşilsiz
Koynunda ağlamış bir çocuk titrek
Ellerim avucundan sıyrılıp güze benziyor
Yok tebessümü gecenin çiçekte
Saçlar ağır ateşte yanıyor
Anıların kıvılcımında son düşes aşk

GÜNLÜK

Osman Serhat ERKEKLİ

726

Eskiden olsa olağan karşılayacağım bir rastlantı. Banyoda karaböcek canımı sıktı. Sevil Avşar'ın söylediğine göre mezardaki kurtçuklar ölümler ile aynı dna'yı taşıyormuş. Belki o yüzden sevmiyoruz. Ölümünden korktuğumuz için. Çok eski bir insan iğrentisi. Banyoda aydınlığa açılan penceredeki aralıkları silikon denen mayi ile sıvadım. Belki çare olur.

727

Bazen yalnızlıktan sıkılıyorum bazen de randevularımı iptal ediyorum. Tembellik, üşengeçlik...

728

Kayısının üzerindeki "kırmızı" güneşten bir iz. Kayıyı ısıtıyorum, güneşi ısıtıyorum.

729

Şeref Bilsel , Tozan Alkan ile üç aylık kalın bir dergi çıkaracak.

730

Lokman Kurucu'nun yayınlacağı *İlk Şiirler*'in kapağı başkaya girmiş. Az az seviyorum. Her şey bir anda olmuyor. Belki evren de bir anda oluşmadı.

731

Sevil ile onikinci yılımıza girdik.

732

Kurban bayramı yaklaştı. Yakınıımızdaki hayvan pazarına kesimlik hayvanlar geldi.

733

Yeprem Türk benimle ilgili *Bir Vefa Kitabı*'nda bende O. Rıfat tesiri buluyor; hatta şiire öyle başladığını söylüyor. Ben farkında değilim; o şairi hemen hemen hiç okumadım dense yeridir. Şiire özgün başladığım söylenir. İlk kitaplarımdaki *Düşünen Şiir* adını verdiğim yenilik çabası değerlendirilmemiştir. Daha sonra kırk yaşlarına doğru Fazıl Hüsnü, Sedat Umran çizgisine bağlanarak o çizgiyi sürdürdüğüm söylenebilir. 18 yaşında çıkardığım *Dizgi Yanlışı Yok*'tan önceki, onüç yaşından başlayan şiirler, "*İlk Şiirler*" adı ile kitaplaşmak üzere. O yayımlandığında şiire nasıl başladığım daha net görülecektir. Çocukkenki tesirler tesir sayılır ise...

734

Bugün 20 temmuz 2019. *İlk Şiirler* çıkmış galiba.

735

Hüseyin Peker'in *Hasır Lokantası* adlı hikaye kitabı geldi. Peker yalnız şair değil iyi bir hikayeci de... Bu arada Altay Ömer Erdoğan da şiirlerini göndermiş. (*Mızıka Çalan Çocuklar İçin İlk Yardım Bilgisi*) İyi şairdir. Çok beğenirim. Yazılarını da beğenirim. Ali Haydar Haksal yıllar sonra şiirlerini kitaplaştırdı (*Dolunay Bestesi*). Hikâyeci olarak bilinse de yabana atılacak şiirler değil.

736

Gençken keklik gibi idim. Şimdi filler gibi ağırlaşım.

737

Keşke ve zaten birbirine düşman kelimeler. Zaten kelimesi pişmanlığı izale ediyor.

738

Kurban satış yerinin yanındaki evdeyim. Bıçak boyunlarına dayanınca nasıl debelenecekler... Sinekler ve böcekler ezildiklerinde çılgın atarlar mı? Sedat Umran Karınca şiirini yazarken dışında ezmiş, tadına bakmıştı. Sordum, ekşi bir tadı vardı dedi.

739

Sevil Avşar diyor ki: Para bazen çok acıtır kişiyi. Bazılarının parası olduğu için canı yanar.

740

Kardeşim Özgür Erkekli Yalova çevresinde bir dağda kamp yaparken bir Yörük ile tanışmış. Adam bir kışı dağda geçirmek zorunda kaldığında sıkılmamak için bir çuval pirinci saydığını anlatmış

741

Erhan Kara'nın bir yeğeni oldu. Babaannesinin ismi olan Hacer adını vermişler. Ne diyordu Ahmed Arif : "Bir can daha çoğalacağız bu kış/ Bebeğim neremde saklayayım seni/ Hoş gelir sefa gelir/ Erhan Kara'nın yeğeni. "

742

Eskilerden sayılacak kadar yaşlanan ikibin başlarının genç şairi Çağdaş Keçeci Bursa'daki lokantalarda çalışıyor. Yıllar sonra yeniden aramaya başladı beni. Çok cins adamdır; çok iyi şiirleri vardır. 2007'den beri yazmıyor. Eski yazdıkları aranıp saklamaya değer.

ÂŞIKSAN YALAN SÖYLEMEZSİN, GÖÇMENSEN KABUL EDİLMEZSİN

Hayata bir adım daha atamam artık
nefes alamam bu kâbusta
sizden sessizlik dilediysem
ilk önce sol yanımda bir ağrı diye duran
kalbimi susturdum
sevdiğçe, seviştikçe açsın diye
size birer gül tohumu dağıtmışlar kardan beyaz
bana bir mezar oymuşlar hırçın sinemde!

Vahşi bir ormana dalmak gibi gece yarısı
seninle karşılaşmak, bir puhu karanlığın dallarında
yağmur olsam ismimi sağanak koyarlar
oysa sen yağmur sonrası toprak kokusu
taze biçilmiş çimenlerin serinliği
dağ gölleri kadar duru yüzüne eğildim, baktım
tanıyorum seni: Sen hangi uçuruma uzansan
yankısı benim.

Yaptıklarımız sonsuzlukta yankılansın diye
aşk var.

Andım olsun ki sadece izler kıyıya vuran tanrı
bizi ciğerimizle terbiye eder hayat
insanın önce hayalleri ölür, sonra gerçekleri
mobilyalarla doldururuz evleri, ruhu yaralarla
telaş ne kadar büyükse, aksan o kadar lirik
dilim düğüm olur o güzel şarkılar varken
boğazlanıp dere kıyısına atılmayan nereden bilsin
Necrobia rufipesi?*

Bize yaptıklarını hiçbir zaman unutmadık
seni hiç affetmeyeceğiz
adına medeniyet denen cinayet
her gün bizden masumiyetin intikamını alan
zorba devlet, kolluk kuvvetleri, yırtılan çığlık
plastik ve tavuk kemikleriyle dolu insan çağı
tanıyorum sizi: Ağzımızı külle dolduran hayat
üstümüzü toprakla örten ölüm!

Yaptıklarımız sonsuzlukta yankılansın diye
ölüm var.

Hayata bir kulaç daha atamam artık
hepimiz boğulup bir deniz kıyısına vurduk...**

26-27 Haziran 2019

*Ağrı kent merkezinde yaşayan Şükran-Nihat Aydemir çiftinin 7 çocuğundan 6'ncısı olan Leyla Aydemir, 15 Haziran 2018 tarihinde dedesinin yaşadığı Bezirhane köyünde kayboldu. Günlerce aranan, tüm Türkiye'nin bulunması için seferber olduğu Leyla'nın, 18 gün sonra köye 3 kilometre uzaklıktaki Kurudere mevkiinde su içerisinde yüzüstü cansız bedeni bulundu. <https://www.birgun.net/haber-detay/cansiz-bedeni-18-gun-sonra-bulunan-leyla-ile-ilgili-yeni-detaylar-ortaya-ikti.html>

CAROLİNA

*Bir kadın bakışı kaçamak baksa da
Kırmızı çuha örtülü bir odada bile olsa
Her şeyi görür, görür...Bir kadın bakışı*

Bir kayada güneşlenir şimdi haziranda
cırcırböceklerinin sesi arasında
Altın gözlü kız Carolina.

Aşkın kırıksıklıklarını da seviyorum dedi adam
Aşkın üzgülerini de seviyorum. Aaaa!
Hüthüt kuşu aşkla uçup gitmedi mi!

Körpeçik dudakların eski Romalılardan kalma
Akdenizli yanık bir ten, hangi ten? Ağustos teni
Fulava, flava ateş kadın!

Bu ateşli dudaklarda öpüşün izi kalmaz, erir
Hangi dudaklarda?
Fulava, flava ateş kadın!

Kaplanlar gibi çöldeki tutkun, azgın
Onlar önce yara açarlar.
Sonra, o yarayı yalarlar. Ah o yara!

Onlar her şeyle mutlu olurlar ama her şeyle
Gizemlice 1829 yılında İspanya'ya giden
O kadın olmanı isterdim Carolina.

Yaralıyım, yaralısın; O da yaralı.
“Onlar her şeyle mutlu olurlar” değil mi
Carolina!

**Gazeteci Julia Le Duc'un çektiği fotoğrafın yayımlandığı Meksika'nın La Jornada gazetesine göre, El Salvadorlu aile ABD'ye doğrudan geçip sığınma isteyemediği için sınır kenti Matamoros'taki Rio Grande nehrini geçmeye karar verdi. Baba Oscar Alberto Martinez Ramirez, kızı Valeria ile pazar günü nehri yüzerek geçmeye çalıştı. Kızını nehrin ABD kıyısına bırakan Ramirez bu kez eşi Tania Vanessa Avalos için nehrin Meksika kıyısına geri döndü. Küçük kızının suya atladığını gören baba Valeria'yı kurtarmaya çalıştı fakat ikisi de nehrin sularında boğuldu. La Jornada'da adı geçen görgü tanıklarına göre gözyaşları ve çığlıklar duyuluyordu.

Muzaffer DEVELİ

SEVGİLİ PERDE

Sema'ya...

bu benim içimi oyan hangi acının
oyulgası
yüzümde asılı bir telaş
kapılar bekliyor açılmayı
gök kararmayı
sessizce gidiyorsun
içimde bekleyen şeyler gibi ürkütüyor
hoşça kal demeyi unutuyor insan
nisyanı bir kapının gıcirtısı işte
yine de sus ederiz
çoğu zaman katıksız

en az dünya kadar yaşlı birisini tanıyor herkes
en çok ağzını açıyor kuşlar
ağızlarında su taşıyan kuşların çırpınına benziyor aşk
üzerime hiçbir şey olmuyor, kanatları...

bugün çırpındıkça gömüldüm
tam orta yerinde bir savaşın
ipsiz dipsiz kuyuda
mütemadiyen
"belki de gökyüzü kuşun çölüdür"*

* Sema Enci

Barış YILDIRIM

AĞAÇ BASTON

Yaz geldi ve ben hâlâ şairim
Kadıköy'de bir labirente
her odasında kaç kişi

Babasıyla hiç tavla oynamamış
ve sonra emek hayaletleri
eski bene benzeyen bir yüz aynada
bileklerim içinde kan

Göklerde bir yerde olmalı güneş
gecede bir yerlerde ay
ve yakamda savaş yıldızları
ne ben sandığımız gibi biriyim
ne de siz sandığınız kişi

Benim işte her şeyi yarım bırakışım
kendime öğretmek için ölümü
kendimden öğreniyorum hayatı
katlanamıyorum kendimi tanıdıkça
kokmuş bir balıktan tiksindir gibi
önümdeki ıslaklığı kayıyor elim
bir şiirde bulanıyorum sonra zihnimi
faytonlar, tüneller, sis çığıllıkları
bırakıyorum bastonumu yere
dokunduğu yerde huzursuz bir çiçek
armalar, bandolar, geyik yaraları

Ümit YILDIRIM

PUSU

Her akşam dikedim kalbimi
Dilime yama yapar
Onarırdım kendimi

Siz bilmezsiniz bunu
Evinizdeyiniz

Caddede boylu boyunca
Gördünüz işte:
Ayakkabımın altı delikti

Siz görmezsiniz
Her sabah dikedim fideleri

Berlin'de düşen metal
Ses verir İstanbul'da
Yankısı uzun sürerdi

Siz duymazdınız bunu
Kuru gürültüye gitti.

Ümit Şener TA

SEVDA

sevda nedir be
Ahmet Abi
kalmazsa çirkinliğimiz
hiç bir göze
yer değiştirir birazcık
içimizde kıtalar
oynar birazcık taşlar
tarihi yazmışızdır
kendimize aslında
homerosu unutup
diken de çıksa
en güzeldir tenimiz
duruşumuz asil
bakışımız çapkın
sigaramız takılır kızlara
sevda nedir
uçmaz olunca
güvercin
bırakmazsa gölgesini güneş
yitince elimizdeki koku
beklediğimizin
nedir?
balonları vur
rakı şişelerini
papatyaları
intikamını alsana değmeden
geçen yaprakların
bırak çıplak olsun ayağın
taşlar acıttıkça parmaklarımı
aklına gelir yazamadıklarım

Yener ÇETİN

ÇETİN'CE

Bir düşün saçlarını okşar gibi seviyorum seni.
Alnıma yayılmış yılların gökselliği
Öyle banıp banıp dudaklarına büyüyorum
Öyle kırmızı, cehennem prensi gibi

Kıl çadırlarda bırakılmış zaman ve
Pencerelerin kenarına doğan gün gözlerinse
Tutuyorum bir yanından koparıyorum senin
Akıyorum; ummadığın, bilmediğin çizgilerine!

Oyalı giysinin ceplerine sınıyorum sonra
Kokunu alıyorum ki üstüme, en güzel,
Yağmurları yağdır sözcüklerime diye
-Ve hemen kuşlar ötmeye başlıyor şehrimizde.

Dilek BAYRAM

ANIMA

MONO: kaldırım taşlarında yürüyerek varlık nedenlerini
sorguladılar
Vakit gece yarısı idi.

Dİ: sürekli yiyerek ve içerek tüm mutsuzluklarını anarak
mutlu oldular
Vakit gece yarısını çoktan geçmişti.

TRİ: kara kalem resim çizerken Picasso hakkında
bildiklerini ve bilmediklerini konuştular
Gün ağarmıştı.

TETRA: pazardan semizotu alırken fasüyenin
pahallılığında şikâyet ettiler
Öğle sığağı idi.

PENTA: denize boş boş bakarak martılara simit attılar.
Sabahın en boş saatleri idi.

HEGZA: hiç görülmemiş yerler, gidilmesi olanaksız tatiller
planladılar.
Kuşluk vaktiydi.

HEPTA: toplu beddua, toplu küfürler ederek rahatladılar.
Can Yücel okudular yine rahatladılar.
Öğleni geçmişti.

OKTA: gençlik zamanlarına ait şarkıları defalarca dinlediler.
Akşam oluyordu.

NONA: Şarlo'nun Altına Hücumu'nu seyredirken uykuya
daldılar.
Geceydi.

DEKA: Bir şiirin içine hapsolmuş psycheler gibiydiler. Tüm
günahlarını kendileri çıkardılar.
Kendi kendilerini affettiler. Zaman kavramını yitirmişti.

Fatma ARAS

SOYLU BİR AŞK HİKÂYESİ

Sesimde alev... kaybolmuştu kuşlarım
sokak duydu, kentler duydu, gök tanık
yaram eski, kabuk tuttu, inandım
ağrıma, zehir kattı kirli kirli inançlar

Her yerde isli karanlık maviler seçilmedi
ayrıktan kalmaydı o soğukluk günleri
çiçek açtı, çiçek soldu boşlukta
evrenin acısını yüreğime doldurdum
değildim sanki dünyada
ömrümce tanrılarla tartıştım
yağmur indi
göğsümden ırmaklar aktı
silinmedi gökyüzü
silinmedi yarasını saklayanın acısı
korkutucudur, kalabalık içindeki yalnızlık

Yandı yandı soylu aşkın ateşinde, iyi ki yandı
bir şey var... doğa bir şey yaratıyor, ay suda.

Ali Osman AVCI

ARAMIZDAKİ AYNA

Ben Afyon garını ilk Cemal'den öğrendim
Babam tütün içerdi solgun bakışlarının gölgesinde
Mektup bellemişim şiiri o zamanlar
Yorgun gövdemin içinde
Baharın toprakla sevişmesi gibiydi türküler

Baktıkça camına dükkânların
'Trene binerken pabuçlarını çıkaran o küçük kıızı' anımsarım
Ah otağımı aydınlatan göz yaşlarını
Öyle bir şarap sundun ki göğün sofrasına
Ben buradayım diyorum, sen buradasın

Kırıldı bak aramızdaki ayna da
Günaha battı benliğimiz
Sevmenin günahına
Saati dinler mi artık akrep ile yelkovan

Kandım yere düşen gazelin gölgesine
Suyun ve kahvenin hatırına
Yandım ruhumun ıpsız noktasında

Bilmem ebcet nedir yahut hesap kitap
Hatmetmekse ettim yüreğimin coğrafyasını

Ben Afyon garını Cemal'den öğrendim
Gitmiş kadar oldum üstelik
Ne kaldı şurda bahara
Korkmuyorum örselenmiş bir hüznün rahmine düşmekten

AYRILIŞ

her yağmur tanesi bilir nereye düşeceğini

ev diye o kuyuya bırakıldım
gökyüzünün yalnızlık penceresinden
koptu merdiveni aydınlığın
karanlığın bildiği uçurum
acı bir fısıltı bıraktı kulaklarıma

küskün kelimeler mi biriktirdin?
zifiri karanlığa akan yıldızlardan
gölge geçecek pencereden
yalınayak
unuttun diye sürecektir bu ışık beni
sevgisiz şehirlere

kalem bitti kâğıt bitti aşk bitti
kimsesiz kuytuda

ah! hızlı geçti hayat
dağ köylerini anlatan gazeldin
uçan tek kuştun göklerimde
aşkın ağır yüküyle

LEYLEKLER HÂLÂ

Altay Ömer Erdoğan'a

Tarihin nisyanla malul olmasına inat
Umutla zehirlenip vurulduk isyanda
Daha kaç neslin katili olacak
“Halk bile olamayan bu kuru kalabalık”
Saraylarda hurmalar yetiştiriyor oğullarına

Cinayet mahallinde unutulmuş tarih sayfalarını yakttık
Bayraklar değil, kalbimiz dalgalanıyordu alanlarda
Zincirlerimizi kırmak için bir başımıza
Evet! Çok değil
Bir başımızaydık, bir başımıza
Direniş miydi, destan mıydı farkına varamadık
Hayallerimiz pankart, rüyalarımız afişi sokaklarda
Elbette bilinç
Sadece bilinç gerekirken
Bu gün bile bir avuç pirinçtir sunulan halka
Nasıl narin, nasıl nazik, nasıl naif çocuklardık
Hazırız yine hatırlatmak için hatırayı
Yine ağzımızda mızıkâ

Mouse icat edilmemişti GB harcamaya başlamamıştık daha
USB girişinden bihaber kurcalarken harddiski dünya alevler
içinde kaldı facebook twitter instagram'la en çok da
selfie'yle oyalandı halk bildiğin dünya değil bu dünya

Ey “halk! kalk”

Hâlâ leylekler, leylekler hâlâ
Bak!

15 Ağustos 2019, 08.15

- DEĞİL MİDİR ÖLÜ VE ÖLÜM İÇİNDEKİ İLETKEN: YAŞAM -

değil midir ölmek için geldim buraya
güzellikler oltama vuran balıklar gibiydi
değil midir bu kuyuyu kazmaya geldim
kazıp kazıp kendimi anlamaya
tamlamaya yani yarımılığıma

eşeledikçe dünyayı kemik buldum
eşeledikçe buraları sol yanımda
siyah bir madalyon belirdi
siyahın içinden
siyaha asarak kendini
portakallar görmek istedim ellerimde
ağzımda rüzgârın tadı
kulaklarımda sesini istedim ağaçların

ellerimde kasvetli ağır bir renk
daha isimsiz
gözlerimde hareseler bilmeden büyüttüğüm
ayaklarımda altı tanımadığım ölümler
çıgıllıklarını bildiğim
çıgıllıklarını duymadığım
gövdemi her bandırdığımda yeryüzüne
ağzım kan sıcaklığı gürül gürül

değil midir ölmek için geldim buraya
toprağı kazdırmadan
değil midir ölümü yaşamak için geldim buraya
bir gölü yara yara açan balık gibi
diri ve canlı

yaladım yuttum dedim
buranın türlü türlü acılarını
gördüm dedim çeşit çeşit insanını
sesimde taşıdım ölü kuşlar sürüsünü
geçtim dedim bu kervanı
düzdüm sandım

ben buraya
bir ölüyü
taşımaya geldim ölüme
sırtımda tabut
içinde 'ben'

bildim diyip diyip de
hep yanılmakmış dünya

Çıktı!

İlk Şiirler

şiir

Osman Serhat Erkekli

Klaros Yayınları, Ankara, Temmuz 2019, 58 s.

Erkan KARA

HAM HAYAL

kimi anlar ciddi
bir hava veriyordu yüzüne.
bakıyordum, gözleri tertemizdi
sihirli bir gülücükle. ben de
o saf ve masum hâliyle
kalbime götürdüm onu

her yer değerler manzumesi
döşenmekteydi, bir bir artık;
zamanın modasına uygun
eşyalar yoktu kalbimde

işte, günün hiçbir izini
bulamadığı o kalbimden, âh
-kaçarcasına- bir an önce
çıkma isedi, nedense

kendine:
gül yetiştirmiyor musun artık?
diye sormadım.

Gönül Çakı AKVEÇ

SON BUZUL ÇAĞI

Hamsilos koyundayım
fiyordları çiziyorum kendi ellerimle
biliyorum
ölümler de vardır ölümler de mavidir
denizin ortasında.

kuş senfonisi ve çam kokusu
göğsümde oturan çocukluğumdur
buzullar altında kalmış gülüşü ile.

çalılardan yuva örüyordu içi kuşlar kalbime
batı karadan gelen kömür kokusu
göğsümün ağrısıyla sınıyordu beni.

Hamsilos koyundayım
yine kışın kıyısızlığında
ölmedim
çatlamış avuçlarımda çözülmedi buzullar
bekledim
iklim yumuşayınca kadar. ///

Volkan GÜLERYÜZ

UYKUSUZ YUSUF

rüyamda görmedim yıldızları
yıldızlara bakarken rüya gördüm
dedim ey cilveli kader
tahtıma oturana kadar
ayakta mı duracağım?

dedi kader
ey uykusuz Yusuf
bırak rüyaları, yıldızları
güzel kadınları, geçmişi, geleceği
ve de anı

temizlenmesi için zamanın
biraz boşa akması lazım!

Atnan BAŞKESEN

BİRAZ GELMİŞSİN

Aramıza çocuk gibi girmiş deniz
Bir ucundan sen bir ucundan ben tutmuşuz
Coşkulu suları emziren bir yan var sende
Gözyaşlarıyla soğumuş bir resme yaslanarak gelmişsin
Demek biraz gelmişsin biraz gelmemiş
Sende bir mevsim eksikliği

Ayak seslerini kara sunmuştuk
Bu yeşillenmiş adım ilk adımımız olsun derken
Nasıl da yaşlı bir adım olmuş
Sende bende yıllar eksikliği
Ondandır adım sesleri eklenmemiş dağlarına
Sende kayalıklara çarpan kuşlar
Senin oyuğunda hayatın ve ölümün şarkıları

Zamanın gerilmiş yayından geri dönmek isterken
Ölmüş bir gemi içimizde ağır ağır zamana batmakta
Kıyıyı hepimiz görmüşken

Çıktı!

Eski Gecenin On İki Kapısı

şiir

Yücel Ulu

Klaros Yayınları, Ankara, Ağustos 2019, 66 s.

-BAŞI SAĞOLSUN
ŞİİRİN VE TÜRKÇENİN
SAĞOL K'İSKENDER-

55 nedir
söyle utanmaz şâir
boğulmak mıdır

yaş kalleşlikte
rakının kuyusunda
ay parıltısı

küheylânlarla
gelen küheylânlarla
gidermiş burdan

külhanda beylik
o ki, dedem tekirden
şiiirikuru

sıkıfıkı bir
zilzurna kalaşnikov
dil keleşinde

ben sağsam eğer
haiku gölgesinde
sense selâmet.

şiiirhâne

foto: Frankfurt-2000

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 50 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem, Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki ya da Banka hesabı	: Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)	Yazıcı. çıkışı	: Selman Kırtasiye, Kâzım Baykal Cad. No: 14, 16040 Osmangazi - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.